

OD AUTORKY BESTSELLERU NEVYHATELNÝ ŽIVOT ADDIE LARUDOVY

V. E. SCHWAB

TMAVŠÍ OD TIEŇ MÁGIE

TMAVŠÍ ODTIEŇ
MÁGIE

V. E. SCHWAB

je autorka kníh:

Séria Cassidy Blake

MESTO DUCHOV

TUNEL Z KOSTÍ

MOST DUŠÍ

NEVIDITELNÝ ŽIVOT ADDIE LARUEOVEJ

GALLANT

Séria Odtiene mágie

TMAVŠÍ ODTIEŇ MÁGIE

TMAVŠÍ ODTIEŇ MÁGIE

V. E. SCHWAB

sloart

A DARKER SHADE OF MAGIC

Copyright © 2015 by Victoria Schwab

All rights reserved.

Jacket art by Will Staehle

Translation © Dominika Weinstock 2022

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2023

ISBN 978-80-566-6047-8

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *V. E. Schwab: Shades of Magic Series, Book 1 – A Darker Shade of Magic*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve

Tor Books, an imprint of Tom Doherty Associates,
New York 2015, preložila Dominika Weinstock.

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2023.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Pre tých, ktorí snívajú o zvláštnejších svetoch

Problém s mágiou spočíva v tom, že v nej nejde o silu, ale o rovnováhu. Ak nemáme dost' schopností, stávame sa slabými. Ak ich máme priveľa, stávame sa niečím úplne iným.

– TIEREN SERENSE,
predstavený londýnskej svätyne

JEDEN

CESTOVATEL'

ROTHE

Beckham Newtown

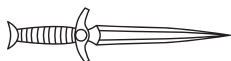
DEPTFORD

Collier
Docks

I

Kell mal na sebe veľmi zvláštny kabát.

Nemal jednu stranu, čo je u kabátov bežné, ani dve, čo je nečakané, ale hneď *niekoľko*, čo bolo, samozrejme, nemožné.

Prvá vec, ktorú spravil, keď vyšiel z jedného Londýna a vkročil do ďalšieho, bolo, že si vyzliekol kabát a prevrátil ho raz alebo dvakrát (ba dokonca trikrát), kým nenašiel stranu, ktorú potreboval. Nie *všetky* z nich boli moderné, ale každá plnila svoj účel. Niektoré mu pomohli splynúť s davom, v niektorých z neho vytrčal a jedna strana nemala žiadny účel okrem toho, že ju mal mimoriadne rád.

Preto keď prešiel cez stenu paláca do predizby, chvíľu postál, aby sa upokojil – cestovanie medzi svetmi si vyberalo svoju daň –, a potom si vyzliekol červený kabát s vysokým golierom a obrátil ho naruby sprava doľava, čím sa z neho stal jednoduchý čierny kabátec. Vlastne, jednoduchý čierny kabátec, elegantne lemovaný striebornou niťou a ozdobený dvoma radmi ligotavých strieborných gombíkov. To, že sa v cudzích krajinách zvykol obliekať do decentnejších farieb (lebo nechcel uraziť miestnu kráľovskú rodinu ani priťahovať pozornosť), ešte neznamenalo, že musí obetovať aj štýl.

Och, králi, pomyslel si Kell pri zapínaní gombíkov na kabátcí. Začínal premýšľať ako Rhy.

Na stene za ním sa rysoval už takmer neviditeľný symbol vytvorený jeho prechodom. Ako strácajúci sa odtlačok nohy v piesku.

Neobťažoval sa označiť dvere z *tejto* strany, jednoducho preto, že tadiaľto nikdy nechodil späť. Z Londýna bolo do Windsoru ďaleko a Kell mohol cestovať medzi svetmi iba tak, že z jedného miesta v jednom svete prešiel do druhého sveta na *úplne* rovnakom mieste. Čo bol problém, lebo v *Červenom* Londýne Windsorský hrad, vzdialený asi deň cesty, neexistoval. V skutočnosti Kell práve prešiel cez kamennú stenu na nádvorí istého zámožného džentlmena v meste zvanom Disan. Disan bol vcelku príjemné miesto.

Windsor nebol.

Impozantný, to áno. Ale nie príjemný.

Pri stene stál mramorový pult a na ňom naňho ako vždy čakalo umývadlo s vodou. Umyl si v ňom zakrvavenú ruku aj striebornú korunu, čo použil na prechod, pretiahol si cez hlavu šnúрку, na ktorej bola zavesená, a vopchal mincu za gólier. Na chodbe za stenou počul šuchot nôh, tlmené hlasy sluhov a stráží. Vybral si predizbu práve preto, aby sa im vyhol. Veľmi dobre vedel, že princ regent ho tu nevidí rád, a posledné, čo Kell potreboval, bolo publikum, kopa uší, očí a úst podávajúcich následníkovi trónu podrobnú správu o jeho návšteve.

Nad pultom s umývadlom viselo zrkadlo v pozlátenom ráme a Kell rýchlo skontroloval svoj odraz – červenohnedé vlasy sčesané nadol cez jedno oko nechal tak, no vyrovnal si plecica na kabátci – a až potom prešiel cez dvojité dvere, za ktorými sa mal stretnúť so svojím hosťiteľom.

V miestnosti bolo dusno a teplo – okná boli zavreté na západku napriek tomu, že vonku to vyzeralo na príjemný októbrový deň – a v kozube neznesiteľne hučal oheň.

Pri ňom sedel Juraj III., scvrknutá postava strácajúca sa v kráľovskom rúchu, a vedľa seba mal podnos s nedotknutým olovrantom. Keď Kell vošiel, kráľ zovrel operadlá kresla.

„Kto je tam?“ zvolal, no ani sa neotočil. „Zlodeji? Duchovia?“

„Duchovia by vám asi neodpovedali, vaše veličenstvo,“ ohlásil sa Kell.

Neduzivému kráľovi sa na tvári rozliat úsmev odhaľujúci hnilé zuby. „Majster Kell. Nechali ste ma dlho čakať.“

„Bol som tu ani nie pred mesiacom,“ namietol a vykročil vpred.

Kráľ Juraj prižmúril slepé oči. „Určite to bolo dlhšie.“

„Prisahám, že nie.“

„Možno nie pre vás,“ vyhlásil kráľ. „Ale bláznom a slepcom čas plynie inak.“

Kell sa usmial. Kráľ bol dnes v dobrom rozpoložení. Nie vždy taký býval. Nikdy si nebol istý, v akom stave nájde jeho veličenstvo. Keď ho navštívil naposledy, kráľ mal jednu zo svojich zvláštnych nálad a Kellovi sa len tak-tak podarilo upokojiť jeho podráždené nervy, aby mu mohol doručiť správu. Azda aj preto sa mu zdalo, že od poslednej návštevy uplynul viac ako mesiac.

„Možno sa medzitým zmenil rok,“ pokračoval kráľ, „a nie mesiac.“

„Rok je však stále rovnaký.“

„A ktorý rok teda je?“

Kell zvrátil čelo. „Tisícosemstodevätnásť,“ odvetil.

Po tvári kráľa Juraja preletel mrak a potom jednoducho pokrútil hlavou a povedal: „Čas.“ Akoby to jedno slovo mohol obviniť zo všetkého. „Sadnite si, sadnite,“ dodal a ukázal do miestnosti. „Niekde tu musí byť ďalšie kreslo.“

Nebolo. Komnatu zariadili šokujúco skromne a Kell si bol istý, že dvere na chodbu sa zamykajú a odomykajú zvonka, nie zvnútra.

Kráľ natiahol hrčovitú ruku. Pobrali mu prstene, aby si neublížil, a nechty mal ostrihané nakratučko.

„Môj list,“ poručil a Kell na okamih zazrel záblesk toho Juraja, akým kedysi bol. Kráľa Juraja.

Kell si prehmatal vrecká kabátca a uvedomil si, že skôr než prevrátil kabát naruby, zabudol si z neho vytiahnuť listy. Zhodil zo seba kabátec a na chvíľku ho vrátil do pôvodnej červenej podoby, prehrabával sa v záhyboch, kým nenašiel obálku. Vtisol ju kráľovi do ruky, ten ju pohladkal a poláskal voskovú pečať – znak Červeného trónu, kalich s vychádzajúcim slnkom –, potom si priložil papier k nosu a vdýchol.

„Ruže,“ clivo poznamenal.

Myslel mágiu. Kell nevnímal slabú arómu Červeného Londýna, ktorá mu ulpela na oblečení, no pri cestách mu za každým niekto povedal, že vonia ako čerstvo odrezané kvety. Niektorým voňal ako tulipány. Iným ako orientálne ľalie. Chryzantémy. Pivonky. Kráľovi Anglicka voňal vždy ako ruže. Kell bol rád, že vonia príjemne, hoci sám nič podobné necítil. Cítil pach Sivého Londýna (dym) a Bieleho Londýna (krv), ale Červený Londýn mu voňal jednoducho ako domov.

„Otvorte mi ho,“ požiadal kráľ. „Ale nezničte pečať.“

Kell splnil jeho príkaz a vytiahol obsah. Teraz bol vďačný za to, že kráľ je slepý, aspoň nevidí, aký stručný je list. Tri krátke riadky. Pár zdvorilostných fráz pre chradnúcu bábku, nič viac.

„Je od mojej kráľovnej,“ vysvetlil Kell.

Kráľ prikývol. „Pokračujte,“ prikázal, predstierajúc štátnickú vážnosť, ktorá bola v príkrom rozpore s jeho krehkou telesnou schránkou a so slabnúcim hlasom. „*Pokračujte.*“

Kell preglgol. „Pozdravujeme jeho veličenstvo, kráľa Juraja III.,“ čítal, „od susedného trónu.“

Kráľovná ho neoznačovala ako Červený trón, neposielala ani pozdravy z Červeného Londýna (hoci mesto bolo naozaj

dost' karmínové vďaka systému, prenikavému svetlu rieky), lebo o ňom tak nepremýšľala. Ona ani ostatní, ktorí obývali iba jeden Londýn, nemali potrebu rozlišovať ich. Keď sa vládcovia jedného zhovárali s vládcami ďalšieho, označovali ho jednoducho ako *tí druhí* alebo *susedia*, prípadne príležitostne (a predovšetkým pokiaľ šlo o Biely Londýn) aj menej lichotivými prívlastkami.

Len tých zopár ľudí, ktorí sa dokázali pohybovať medzi Londýnmi, potrebovalo spôsob, ako ich jednoznačne rozlíšiť. A tak Kell – inšpirovaný strateným mestom, ktoré bolo všetkým známe ako Čierny Londýn – priradil zvyšným hlavným mestám určitú farbu.

Mesto bez mágie bolo sivé.

Zdravá ríša bola červená.

Hladujúci svet bol biely.

Pravdou bolo, že jednotlivé mestá sa na seba veľmi nepodobali (krajiny okolo nich a za nimi ešte menej). Záhadou bolo už len to, že sa všetky volali *Londýn*, aj keď prevládajúca teória tvrdila, že jedno z nich sa tak volalo už dávno, skôr než sa všetky dvere zapečatili a králi a kráľovné si cez ne mohli posielat' už iba listy. V tom, ktoré mesto použilo názov ako prvé, však nepanovala zhoda.

„Dúfame, že sa máte dobre,“ pokračoval list, „a že počasie je vo vašom meste rovnako príjemné ako v našom.“

Kell sa odmlčal. Ďalej sa nepísalo nič, bol tam iba podpis. Kráľ Juraj si žmolil ruky.

„To je všetko?“ spýtal sa.

Kell zaváhal. „Nie,“ odvetil a poskladal list. „To je len začiatok.“

Odkasľal si, začal sa prechádzať sem a tam, aby si usporiadal myšlienky a pretvoril ich do hlasu kráľovnej. „Ďakujeme, že ste sa nás spýtali na rodinu, píše. Kráľ a ja sa máme dobre. Na druhej strane, princ Rhy nám aj naďalej rovnakou mierou

robí radosť a rozčuľuje nás. Ale aspoň si za posledný mesiac nedolámal väzy a nenašiel si nevhodnú nevestu. Za to, že nespravil ani jedno z toho, vďačíme len a len Kellovi.“

Kell mal v úmysle nechať kráľovnú, nech ho ďalej vychvaľuje za zásluhy, no v tej chvíli hodiny na stene odbili päť a Kell potichu zahromžil. Meškal.

„Do ďalšieho listu,“ narýchlo končil, „budte šťastný a zdravý. Láskavo vás pozdravujem. Jej výsosť Emira, kráľovná Arnesu.“

Kell čakal, či kráľ niečo povie, ale v slepých očiach mal nemenný, vzdialený pohľad a Kell sa obával, že ho nevníma. Položil poskladaný list na podnos s olovrantom a bol na polceste k stene, keď sa panovník ozval.

„Nemám pre ňu list,“ zamrmal.

„To je v poriadku,“ odvetil Kell mäkko. Kráľ nebol schopný napísať žiadny list už roky. Niektoré mesiace sa o to pokúšal, chaoticky ťahal brko po pergamene, inokedy trval na tom, aby ho prepísal Kell, no väčšinou odkaz Kellovi len povedal a Kell sľúbil, že si ho zapamätá.

„Viete, nemal som čas,“ dodal kráľ v snahe zachrániť pozostatky svojej dôstojnosti. Kell mu ju doprial.

„Chápem,“ odvetil. „Pozdravím od vás kráľovskú rodinu.“

Kell sa znova obrátil na odchod a kráľ ho opäť zastavil.

„Počkajte, počkajte,“ volal. „Vráťte sa.“

Kell zaváhal. Očami našiel hodiny. Bolo neskoro a čas nestál. Predstavil si princa regenta, ako sedí pri stole v Paláci svätého Jakuba, zvierajú opierky kresla a potichu zúri. Pri tom pomyslení sa usmial a znova sa obrátil ku kráľovi, ktorý roztrasenými prstami vytiahol niečo z plášťa.

Bola to minca.

„Je vyšúchaná,“ povedal kráľ a v zošúverených dlaniach držal kus kovu, akoby to bolo niečo vzácne a krehké. „Už nevyžaruje mágiu. Necítim jej vôňu.“

„Je to len minca, vaše veličenstvo.“

„To nie je pravda a vy to viete,“ zahundral starý kráľ. „Vyráťte vrecká.“

Kell si vzdychol. „Budem z toho mať problémy.“

„Ale no tak,“ namietol kráľ. „Bude to naše malé tajomstvo.“

Kell vopchal ruku do vrecka. Keď kráľa Anglicka navštívil prvýkrát, dal mu mincu ako dôkaz toho, kto je a odkiaľ pochádza. Kráľi vedeli o iných Londýnoch a toto tajomstvo si odovzdávali z generácie na generáciu, ale cestovateľ tu nebol dlhé roky. Kráľ Juraj vrhol jediný pohľad na tenkého chlapca, prižmúril oči a natiahol pred seba mäsitú ruku, do ktorej mu Kell vložil mincu. Bol to obyčajný lin, podobal sa na sivý šiling, no namiesto kráľovskej tváre bol označený červenou hviezdou. Kráľ zovrel mincu do päste, priložil si ju k nosu a vdýchol jej vôňu. Potom sa usmial, vložil si mincu do plášt'a a dovolil Kellovi vstúpiť dnu.

Od toho dňa zakaždým, keď Kell prišiel na návštevu, panovník tvrdil, že z mince vyprchala mágia, a donútil ho vymeniť ju za inú, novú a teplú z vrecka. Kell zakaždým povedal, že je to zakázané (bolo, výslovne), a kráľ zakaždým trval na tom, že to bude ich malé tajomstvo, a tak Kell vždy len vzdychol a z kabáta vytiahol novú mincu.

Vzal teda z kráľovej dlane starý lin, vložil mu do nej nový a jemne mu okolo neho zovrel hrčovitě prsty.

„Áno, áno,“ šepkal chradnúci kráľ minci v dlani.

„Opatrujte sa,“ pozdravil Kell a obrátil sa na odchod.

„Áno, áno,“ odvetil kráľ, ktorý už strácal pozornosť, až napokon opäť prestal vnímať svet naokolo aj svojho hosťa.

V rohu miestnosti boli zhrnuté závesy. Kell odtiahol ťažkú látku nabok a za ňou sa na vzorovanej tapete objavila značka. Jednoduchý kruh rozdelený čiarou, ktorý nakreslil krvou pred mesiacom. Rovnaká značka bola na inej stene v inej miestnosti v inom paláci. Boli ako kľučky na opačných stranách rovnakých dverí.

Keď sa Kellova krv spojila s mincou, mohol cestovať *medzi* svetmi. Nemusel špecifikovať miesto, lebo sa objavil na rovnakom mieste, na akom sa nachádzal. Ale ak chcel vytvoriť dvere *vnútri* jedného sveta, obe strany museli byť označené rovnakým symbolom. Iba podobný nestačil. Kell si to vyskúšal na vlastnej koži.

Symbol na stene bol viditeľný ešte po jeho poslednej návšteve, okraje sa len trochu rozmazali, ale na tom nezáležalo. Musel ho prerobiť.

Vyhrnul si rukáv a z puzdra pripútaneho na predlaktí vytiahol nôž. Bol to krásny kúsok, umelecké dielo, od špičky po rukoväť strieborný s vygravírovaným monogramom, písmenami *K* a *L*.

Jediná pamiatka na iný život.

Život, ktorý nepoznal. Alebo si ho aspoň nepamätal.

Kell priložil čepeľ na chrbát predlaktia. Dnes už na ňom vyryl jednu čiaru, tie dvere ho priviedli sem. Teraz vyryl ďalšiu. Jeho sýta, rubínovočervená krv vytekla z rany a on vrátil nôž naspäť do puzdra. Prsty priložil na zárez a potom na stenu, prekreslil kruh a čiaru, ktorá ho pretínala. Pretiahol si cez ranu rukáv – poranenia si ošetrí po návrate domov –, naposledy pozrel na bľabotajúceho kráľa a potom pritlačil dlaň na značku na stene.

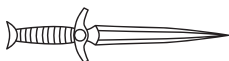
Zavibrovala mágiou.

„*As Tascen*,“ povedal. *Premiestniť*.

Vzorovaná tapeta sa zavlnila, zmäkla a uhla pred jeho dotykom a Kell cez ňu vykročil vpred.

II

Po prvom kroku sa pochmúrny Windsor zmenil na elegantný Palác svätého Jakuba. Nevetranú izbu pripomínajúcu kobku vystriedali farebné tapisérie a vyleštené striebro, mrmlanie nepríčetného kráľa nahradilo ťažké ticho a muž sediaci za bohato zdobeným stolom. V ruke zvieral čašu s vínom a tváril sa mimoriadne rozladene.

„Idete neskoro,“ poznamenal princ regent.

„Ospravedlňujem sa,“ odvetil Kell a nápadne letmo sa uklonil. „Musel som niečo vybaviť.“

Princ regent položil čašu. „Myslel som, že tu vybavujete len *mňa*, majster Kell.“

Kell sa vystrel. „Vaša výsosť, mám pokyny navštíviť najprv *kráľa*.“

„Nemali by ste ho rozmaznávať,“ namietol princ regent, ktorý sa takisto volal Juraj (zvyk obyvateľov Sivého Londýna dávať mená synom po otcoch považoval Kell za nepotrebný a mätúci), a pohrdavo mávol rukou. „Iba ho tým rozjaríte.“

„Je na tom azda niečo zlé?“ spýtal sa Kell.

„Preňho áno. Neskôr začne byť hysterický. Bude tancovať po stoloch, rozprávať o mágii a iných Londýnoch. Aký trik ste mu predviedli tentoraz? Presvedčili ste ho, že dokáže lietať?“